

samfund skal udvikle sig. De skal selvfølgelig på forskellig vis have den kommunale bevågenhed, men når det er sagt, så er det befolkningen selv, der skal forme det lokalsamfund, den bor i. Det har jeg selv været med til at prøve.

Og så vil jeg sige om det dér med at leve på landet, det skal jeg lige finde hernede . . .

Jo, det var lige en ting, der heller ikke har været fremme, det er med hensyn til købmændene på landet, de mange små butikker, der er nedlagt. Det vil jeg slutte med at sige noget om. Hvorfor er de små butikker egentlig blevet nedlagt på landet? Det er de, fordi landbefolkningen ikke har handlet tilstrækkeligt dér, for havde de det, så havde hver en landsby i dag haft deres egen butik.

I den lille by, hvor jeg selv bor, har vi ikke længere nogen butik. Nu kan jeg så stå og sige, at det ikke er min skyld; jeg handlede meget derovre, men der var alt for mange, der kun handlede lørdagsmælken ind derovre, og det kan en forretning altså ikke leve af.

Så når der er nogle problemer på landet, så er det indimellem også landbobefolkningens og landdistrikternes egen skyld og eget ansvar. Og lad det så fra min side være de sidste ord her i debatten. Jeg tror, at vi stadig væk har en lys og god fremtid for alle distrikter i det danske samfund.

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Jeg vil i den besvarelse, jeg skal give af denne på mange måder meget alsidige debat, godt tage udgangspunkt i et af de små projekter, som Indenrigsministeriets pulje har givet tilskud til. Det er en film, der hedder »Lindknud«. Den handler om en lille sydjysk by og er en meget nøje registrering af: Hvad foregår der i denne helt tilfældige lille by?

Den er blevet kaldt for Danmarks kedeligste by. De, der skulle lave filmen, havde faktisk gået efter at finde et af de steder, som de kaldte et hul i jorden. Hvad er der så kommet ud af det?

Der er kommet en bevægende og – synes jeg – meget, meget lærerig film ud af det. Man registrerer over en længere periode: Hvad foregår der så på denne lille plet af Danmark? Man registrerer; hvad foregår der i de enkelte familier, hvad foregår der i kulturlivet, hvad foregår der i skolen, hvad foregår der i det hele taget?

Og hele denne beskrivelse er tilsammen, synes jeg, et meget positivt eksempel på, at selv mange af de steder, som folk fulde af fordomme kalder for et hul i jorden, er der på landet et spændende og rigt folkeligt liv og kulturliv.

Det er jo også baggrunden for, at på trods af, at det er mere besværligt at bo på landet, er der mange mennesker, der vælger det. Og det vælger de, fordi det er der nu engang nogle store kvaliteter i.

Når jeg godt ville nævne denne lille film, er det ikke blot, fordi den er en slags nøgtern registrering af en masse af de ting, som vi drøfter her i dag, men også fordi den film nu kommer på turné rundt omkring i landet som debatindlæg til folk, der er optaget af de her ting, og hvor man i praksis så kan prøve at diskutere: Er der måske nogle af alle de her småting, som vi også kunne tage op i vores lokalsamfund? Eller måske først og fremmest vil der ske det, at man nikker og siger: Ja, hvor er der egentlig meget i gang af spændende ting, ikke blot i denne lille by, men også dér, hvor vi selv hører til.

Derfor er jeg meget enig i det, som hr. Poul Nødgaard sagde i sit indlæg, nemlig at de, som har det største ansvar for, at der er liv på landet, og at det er et spændende sted at bo, at det er et sted, hvor éns unger holder af at vokse op, faktisk er beboerne selv. Det er de som parthavere i det nære liv i lokalsamfundet, men det er de selvfølgelig også som vælgere i den kommune, hvor de nu engang hører til.

For de, der er de bedste til at lægge pres på kommunalbestyrelserne, for at der kommer en nogenlunde afbalanceret udvikling imellem by og land – der er jo masser af kommuner, som både har en rimelig stor by og meget store landområder – er nu engang beboerne selv.

Jeg tror, det er meget vigtigt at tage det udgangspunkt, at de, der skal skabe udviklingen, er lokalsamfundene selv. Det er der også rigtig mange der har fundet ud af. Det har de gjort i nogle tilfælde ved i bogstaveligste forstand at tage sagen i egen hånd.

Der blev nævnt et eksempel her med beboerne, der selv købte den lokale biograf, der var lukket. Der er andre steder, hvor lokale beboere, ved jeg, har sat sig ned og lavet en meget minuttøs liste til deres lokale købmand om, hvad er det, vi savner i din butik.

Og det er jo netop derfor, hr. Poul Nødgaard har ret. Det er jo netop, fordi mange beboere har besluttet, at de egentlig synes, at det er rarere at handle inde i et stort center i stedet for at benytte den lille lokale købmand – eller de gør det i hvert fald – det er jo derfor, købmændene lukker.

Det er jo det frie valg, og derfor er det positivt, synes jeg, det eksempel, jeg nævner, hvor